

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Dortmund (Duitsland) op 20 april 2023 — ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH / Land Nordrhein-Westfalen

(Zaak C-253/23, ASG)

(2023/C 261/16)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Dortmund

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: ASG 2 Ausgleichsgesellschaft für die Sägeindustrie Nordrhein-Westfalen GmbH

Verwerende partij: Land Nordrhein-Westfalen

Prejudiciële vragen

- 1) Moet het Unierecht, en meer bepaald artikel 101 VWEU, artikel 4, lid 3, VEU, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, alsmede artikel 2, punt 4, en artikel 3, lid 1, van richtlijn 2014/104/EU ⁽¹⁾, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een uitlegging en toepassing van het recht van een lidstaat waardoor het een mogelijk door een — op grond van artikel 9 van richtlijn 2014/104/EU of van de nationale bepaling waarbij dat artikel met bindende werking is omgezet vaststaande — inbreuk op artikel 101 VWEU benadeelde partij wordt verboden zijn claims — met name in gevallen van massa- of strooischade — aan een erkende rechtsbijstandverlener fiduciair over te dragen, zodat deze ze gebundeld met claims van andere vermeend benadeelde partijen door middel van een follow-on vordering doet gelden, wanneer er geen andere gelijkwaardige wettelijke of contractuele mogelijkheden bestaan om de schadevorderingen te bundelen, met name omdat zij niet leiden tot rechterlijke bevelen of om andere procesrechtelijke redenen niet praktisch zijn of om economische redenen objectief niet redelijk zijn, en bijgevolg met name de vervolging van geringe schade praktisch onmogelijk of in ieder geval uiterst moeilijk wordt?
- 2) Moet het Unierecht in ieder geval aldus worden uitgelegd, wanneer de aan de orde zijnde schadeclaims moeten worden ingediend zonder een voorafgaand en in de zin van nationale, op artikel 9 van richtlijn 2014/104/EU berustende bepalingen bindend besluit van de Europese Commissie of nationale autoriteiten betreffende de vermeende inbreuk (zogenoemde “stand-alone vorderingen”), wanneer er om de in de eerste vraag reeds genoemde redenen geen andere gelijkwaardige wettelijke of contractuele mogelijkheden bestaan om de schadevorderingen met het oog op civielrechtelijke vervolging te bundelen en in het bijzonder wanneer anders een inbreuk op artikel 101 VWEU hoe dan ook niet, dus noch door middel van publieke handhaving noch door middel van private handhaving, zou worden vervolgd?
- 3) Indien ten minste een van de twee vragen bevestigend moet worden beantwoord, moeten dan de overeenkomstige bepalingen van Duits recht, wanneer een Unierechtconforme uitlegging is uitgesloten, buiten toepassing blijven, hetgeen tot gevolg zou hebben dat de overdrachten in ieder geval vanuit dat gezichtspunt doeltreffend zijn en een effectieve rechtshandhaving mogelijk wordt?

⁽¹⁾ Richtlijn 2014/104/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 betreffende bepaalde regels voor schadevorderingen volgens nationaal recht wegens inbreuken op de bepalingen van het mededingingsrecht van de lidstaten en van de Europese Unie (PB 2014, L 349, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Ustavni sud Republike Hrvatske (Kroatië) op 28 april 2023 — E. P. / Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

(Zaak C-277/23, Ministarstvo financija)

(2023/C 261/17)

Procestaal: Kroatisch

Verwijzende rechter

Ustavni sud Republike Hrvatske

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: E. P.

Andere partij in de procedure: Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 18, artikel 20, artikel 21 en artikel 165, lid 2, tweede streepje, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2016, C 202, blz. 1) aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een ouder het recht verliest om het bedrag van de jaarlijkse belastingvrije som voor de inkomstenbelasting voor een ten laste komend kind te verhogen omdat dit kind voor een bedrag boven de vaste inkomensgrens steun voor studentenmobiliteit heeft ontvangen, als ten laste komend student die zijn recht om voor onderwijsdoeleinden naar een andere lidstaat te reizen en daar te verblijven heeft uitgeoefend door via de nationale uitvoeringshandelingen gebruik te maken van de acties als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder a), van verordening (EU) nr. 1288/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2013 tot vaststelling van “Erasmus +”: het programma van de Unie voor onderwijs, opleiding, jeugd en sport en tot intrekking van besluiten nr. 1719/2006/EG, nr. 1720/2006/EG en nr. 1298/2008/EG (PB 2013, L 347, blz. 50) om studentenmobiliteit van een lidstaat met lagere of middelhoge kosten voor levensonderhoud naar een lidstaat met hogere kosten voor levensonderhoud mogelijk te maken, welke acties zijn vastgesteld volgens de in artikel 18, lid 7, van deze verordening genoemde criteria van de Europese Commissie?
- 2) Moet artikel 67 van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB 2004, L 166, blz. 1) aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat volgens welke een ouder het recht verliest om het bedrag van de jaarlijkse belastingvrije som voor de inkomstenbelasting te verhogen voor een ten laste komende student die tijdens zijn studie in een andere lidstaat steun voor studentenmobiliteit als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder a), van verordening (EU) nr. 1288/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2013 tot vaststelling van “Erasmus+”: het programma van de Unie voor onderwijs, opleiding, jeugd en sport en tot intrekking van besluiten nr. 1719/2006/EG, nr. 1720/2006/EG en nr. 1298/2008/EG (PB 2013, L 347, blz. 50) heeft ontvangen?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Corte suprema di cassazione (Italië) op 28 april 2023 — M.M., als erfgenaam van M.R. / Ministero della Difesa

(Zaak C-278/23, Biltena ⁽¹⁾)

(2023/C 261/18)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Corte suprema di cassazione

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: M.M., als erfgenaam van M.R.

Verwerende partij: Ministero della Difesa

Prejudiciële vragen

- 1) Moet clause 5, “Maatregelen ter voorkoming van misbruik”, van de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 ⁽²⁾, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als de Italiaanse regeling van artikel 2, lid 1, van wet nr. 1023 van 1969 en artikel 1 van het ministerieel besluit van 20 december 1971, die voorziet in de toewijzing van jaarlijkse opdrachten (in de zin van artikel 7 van het ministerieel besluit van 20 december 1971 “voor ten hoogste één schooljaar”) voor onderwijs in niet-militaire vakken op scholen, instellingen en organisaties van de marine en de luchtmacht, aan burgerpersoneel dat niet in overheidsdienst is, zonder vermelding van objectieve redenen die de verlenging daarvan rechtvaardigen (welke verlenging uitdrukkelijk is vermeld in artikel 4 van dat ministeriële besluit, waarin is bepaald dat de bezoldiging voor de tweede opdracht wordt verlaagd), van de maximale totale duur van de overeenkomsten voor bepaalde tijd en van het maximale aantal verlengingen, en zonder de betrokken docenten de mogelijkheid te bieden tot verkrijging van een vergoeding van de mogelijke schade die zij lijden als gevolg van een dergelijke verlenging, terwijl deze scholen geen vast docentenbestand hebben waartoe zij zouden kunnen worden toegelaten?